

စာဖတ်သူနှင့် စာပေစကားပြေအရ မိမိအတွက် အကျိုးကျေးဇူးရှိသည့် စာပေးများကို ဖတ်သင့်ပုံ အကြောင်း ဆွေးနွေးတင်ပြပါ။

စာဖတ်သူနှင့် စာပေစကားပြေသည် လွတ်လပ်ရေးရပြီးခေတ်၌ ဆရာကြီးတက်တိုး ရေးသားသော သုတရသ စကားပြေတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါသည်။ ဤကဗျာတွင် စာဖတ်တတ်သူတို့ကို ကွဲကွဲပြားပြား သိရှိနားလည်ပြီး စာပေများအား အပျင်းပြေရုံမျှမဟုတ်ဘဲ မိမိဘဝအား အကျိုးကျေးဇူးပေးနိုင်သည်များကိုသာ ရွေးချယ်ဖတ်ရှုသင့်ကြောင့် ကို မှတ်သားဖွယ်ရေးဖွဲ့တင်ပြထားပါသည်။

စာဖတ်တတ်ရဲ့လားဟု မေးလျှင် ဖတ်တာတာပေါ့ဟု ဆိုကြပါလိမ့်မည်။ စာပေက မိမိအား ဘဝအကျိုးပေး မွန်မြတ်အောင် အကျိုးပြုပါမှ စာဖတ်တတ်သည်ဟု ခေါ်ချင်ပါသည်။ အကျိုးပြုသော စာပေကို ရွေးချယ်ဖတ်တတ်မှ သာလျှင်လည်း စာဖတ်တတ်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါလိမ့်မည်။

စာကို အပျင်းပြေ သဘောမျိုးနှင့်သာ အဖတ်များကြသဖြင့် ပြောရမှာ ခက်လှပါသည်။ စာကို ပညာ ဗဟုသုတပွားရန် ဖတ်ခြင်းကိုပင် စာဖတ်တတ်သည်ဟု မခေါ်ချင်လှသေးပါ။ စာကို ဖတ်၍ မိမိ၏ ဘဝ၌ ထူးကဲသော အကျိုးများ ခံစားရပါမှ စာဖတ်ကျိုးနပ်ပေမည်။ ထိုစာမျိုးကို ဖတ်မိအောင် ရှာဖွေကြိုးပမ်း၍ ဖတ်မှသာလျှင် စာဖတ်တတ်သည်ဟု ခေါ်နိုင်ပါသည်။ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် စာကို စနစ်တကျ ဖတ်ကြသည်။ ပညာရပ် အသီးသီးတို့ကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု တတ်နိုင်သလောက် အကုန်စင်အောင် ဖတ်ကြသည်။

စာဖတ်ရာ၌ စာတွင်ပါရှိသော အကြောင်းအရာများကို မှတ်သားသည်ထက် မပါသော မဖော်ပြသော အတွင်းခံ အဓိပ္ပာယ်ရှိ မရှိကို စူးစမ်းရှာဖွေ၍ ရှိလျှင် ထိုအတွင်းခံ အဓိပ္ပာယ်ကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်ရပေမည်။ အင်္ဂလိပ်ကဗျာဆရာကြီး ဝပ်ဒဝပ်သ်က ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်တတ်ခြင်းသည် ရေးတက်ခြင်းထက်ပင် ပို၍ ခက်ခဲလှသည်ဟု ဆိုဖူးလေသည်။

စာပေဆိုသည်မှာ အဘယ်အရာနည်း။ ထိုမေးခွန်းမှာ ဖြေရခက်၏ သို့ရာတွင် စာပေမဟုတ်သော စာများကိုမူ စာပေလေ့လာဖတ်ရှုနေသူက မြင်ရုံနှင့်သိနိုင်သည်။ ထိုမေးခွန်းကို အမေရိကန်စာရေးဆရာမကြီး ပါးလ်ဘတ်ခ်က ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်သည် ဖတ်၍ ကောင်းရုံနှင့် စာပေဟုမခေါ်နိုင်ပေ။ ဖတ်ရာ၌ ရိုးသားမှန်ကန်စွာဖတ်နိုင်ပါမှ စာပေအရာဝင်ပေမည်ဟု ဆိုဖူးလေသည်။

ဆရာကြီးတက်တိုးသည် မိမိကိုယ်တိုင် ဖတ်ရှုခဲ့သော ဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ်ကို ဥဒါဟရဏ်ပြ ရေးဖွဲ့ထားပါသည်။ ဆွီဒင်ဆရာကြီး တစ်ဦးရေးသားသော ထိုဝတ္ထုတိုကလေးတွင် နာတာရှည် အဘိုးကြီး တစ်ယောက်ကို စောင့်ရှောက်ရသောသားသည် ပိုမိုပြုစုနိုင်ရန်အတွက် အမျိုးသမီးတစ်ဦးအားငှားရသည်။ သားသည် အလွန်ဆင်းရဲသည်ဖြစ်ရာ ဝမ်းရေးနှင့် ထမင်း၊ ဆေးဖိုးအပြင် အကူငှားရမ်းခပါ ရှာဖွေရပေသည်။ သို့သော် ဖခင်ကြီးမှာ မှန်းထားသည်ထက် လေးငါးခြောက်ရက် ပို၍ နေသွားသောကြောင့် သားတွင် အကြွေးတင်ကျန်ခဲ့ပေသည်။ ထိုကြောင့် အဖေသေသည်ကို မပူဆွေးနိုင်ဘဲ ငွေကြေးကို စိတ်တွက်တွက်နေရပေသည်။ ထိုကဲ့သို့သော သားအား မည်သို့ အပြစ်တင်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ရက်စက်သည့် လောဘကြီးသည်ဟူ သောစကားလုံးများဖြင့် အပြစ်ဖို့ရန် မရနိုင်သကဲ့သို့ အထောက်အထား အညှာအတာကင်းလှသော စကားလုံးများနှင့် အပြစ်တင်ရန် ဆန္ဒမျိုးနည်းပါလာကြောင်း သာကေ ပြဆိုမထားသည်။

စာဖတ်ရာ၌ ဘဝ၏ ရင့်သန်မှုကို ဖြစ်စေလေအောင် ဆင်ခြင်မှုသုံးသပ်မှုကို အရင်းပြုအပ်သည် ဟု ထင်မိပါသည်။ စာဖတ်ရာ၌ အပေါ်ယံစိတ်ဝင်စားမှုကို ပထမ အခြေတည်ရမည် ပြီးလျှင် တွေးတော ဆင်ခြင်ရမည်။ တွေးတော ဆင်ခြင်မှု ပြုတတ်သည့်အခါ စာ၏အရသာကို ပိုမိုသိမြင်လာပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် စာဖတ်ရာတွင် မိမိဘဝအတွက် အကျိုးကျေးဇူးရနိုင်သည့် စာပေးများကို ရွေးချယ်ဖတ်သင့်ကြောင်း ဆရာကြီးက ဤစကားပြေတွင် ရှင်းလင်းတင်ပြထားပါသည်။